

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΓΟΥΣ

ΑΛΛΗΛΕΓ-ΓΥΗ στους αστέγους θέλησαν να δείξουν οι πλανόδιοι μουσικοί που μετείχαν στο 1ο «Street Music Fest», στέλνοντας το δικό τους μήνυμα για τους συμπολίτες μας που δεν έχουν το δικό τους σπίτι

Οι πλανόδιοι καλλιτέχνες ένωσαν το ταλέντο τους και προσπάθησαν να συγκεντρώσουν τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης για τους ανθρώπους που έχουν μετατρέψει τον δρόμο σε σπίτι τους εξαιτίας της οικονομικής κρίσης

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΣΟΥΜΕΡΚΙΩΤΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΧΑΡΗΣ ΓΚΙΚΑΣ

«Βρισκόμαστε συνεχώς δίπλα τους. Πολλές φορές απασχολούμε τις ίδιες γωνιές». Είναι τα λόγια του Γιώργου Παπαδόπουλου, πλανόδιου καλλιτέχνη, για τους αστέγους, που συναντά καθημερινά στους δρόμους της πόλης. Την Τρίτη το βράδυ, ο Γιώργος βρέθηκε στην πλατεία της Νέας Σμύρνης, όπου έγινε το «1ο Street Music Fest».

Μαζί με άλλους καλλιτέχνες που δρουν στον δρόμο τραγούδισαν για τους αστέγους, δείχνοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη τους για μία από τις πλέον ευάλωτες κοινωνικές ομάδες. «Η ζωή τους είναι πολύ δύσκολη. Είναι κρίμα, γιατί η χώρα έχει πόρους για να τους βοηθήσει να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες», σημειώνει ο Γιώργος.

Η συναυλία διοργανώθηκε από τον Πολιτιστικό Οργανισμό του Δήμου Νέας Σμύρνης και τον Όμιλο για την UNESCO Πειραιώς και Νήσων. Οι πλανόδιοι καλλιτέχνες ένωσαν το ταλέντο τους και προσπάθησαν να συγκεντρωθούν όσο περισσότερα τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης για να μοι-

ραστούν στους ανθρώπους που έχουν μετατρέψει τον δρόμο σε σπίτι τους. Βέβαια, ο Δημήτρης Κωσταγιόλας αρνείται ότι η συναυλία ήταν μια πράξη αλληλεγγύης. «Αλληλεγγύη είναι να αγοράσεις ένα φαγητό, όχι να τραγουδήσεις γι' αυτούς. Δεν θεωρώ ότι σήμερα κάνουμε αγαθοεργία. Μαζεύουμε δύναμη για να κάνουμε κάτι καλό και στέλνουμε ένα μήνυμα», λέει.

Ο Δημήτρης, μαζί με την μπάντα του, θυμούνται τον Ποσειδάωνα, έναν άστεγο που έμενε πριν από χρόνια στην Ερμού. «Σε μια χειμερινή λιακάδα, βγήκε από το υπόστεγο και έκασε σε ένα παγκάκι για να απολαύσει τον ήλιο. Ποιος ξέρει τι σκεφτόταν. Είχε το απόλυτο χαμόγελο», αναφέρουν. Το συγκεκριμένο στιγμιότυπο ήταν ιδιαίτερα έντονο για τον Δημήτρη, που είχε την έμπνευση να το μετατρέψει σε τραγούδι.

«Δεν ξέρουμε τι περνάνε»

Η επαφή των πλανοδίων μουσικών με τους αστέγους είναι καθημερινή. «Βρισκόμαστε στην πρώτη γραμμή. Τους αναγνωρίζουμε, βρίσκονται σχεδόν πάντα στα ίδια σημεία. Όμως και πάλι δεν μπορώ να φανταστώ τι περνάνε», εξηγεί ο Σαν Ντίαν, με καταγωγή από τη Σερβία. Αντίστοιχα λό-

για εκφράζουν ο Χάρης Ντουρουντουδάκης και ο Ανδρέας Κομπολίτης. «Τραγουδώντας στα ίδια σημεία, τους αναγνωρίζουμε. Οι περισσότεροι έχουν ανάγκη για κουβέντα και θέλουν να συζητήσουν. Όμως, είναι δύσκολο να ταυτιστούμε μαζί τους. Εμείς είμαστε στον δρόμο γιατί είναι η δουλειά μας. Μετά πηγαίνουμε στο σπίτι μας. Δεν ισχύει το ίδιο γι' αυτούς», εξηγούν.

Τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στην καθημερινότητά τους εξηγεί ο Γιάννης Παντελαΐος, λέγοντας ότι «είναι εκτεθειμένοι στα πάντα, από τα πιο απλά μέχρι τα πιο σύνθετα».

Ο ίδιος γνωρίζει εκ των έσω τις συνθήκες της ζωής τους, καθώς στο παρελθόν, για κάποια χρόνια, έμεινε στον δρόμο, «εθελοντικά», όπως λέει. «Εμείνα όπου μπορεί κανείς να φανταστεί. Έχω πεινάσει, έχω αντιμετωπίσει απάνθρωπες συμπεριφορές, έχω ξυπνήσει χωρίς τσάντα, χωρίς την τσάντα μου, χωρίς τρόφιμα, έχω φάει ξύλο», λέει.

Οι άστεγοι πολλαπλασιάστηκαν στους δρόμους της πόλης μόλις ξέσπασε η κρίση. Τα μέτρα λιτότητας οδήγησαν ένα μεγάλο κομμάτι του ευάλωτου πληθυσμού σε αδιέξοδο, με αποτέλεσμα πολλοί απ' αυτούς να οδηγηθούν σε λύσεις απόγνωσης. Σύμφωνα με τον Γιάννη, η κατάσταση επιδεινώνεται συνεχώς μέχρι σήμερα. «Είμαι σίγουρος ότι κάθε μέρα αυξάνονται. Μπορεί να μην τους βλέπουμε ή να νομίζουμε ότι έχουν μειωθεί, αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Τραγουδώντας, κυκλοφορώ ανάμεσά τους. Βλέπω συνέχεια νέα πρόσωπα. Αν όχι κάθε μέρα, τότε κάθε εβδομάδα», εκπαύει ο Γιάννης.

Ο ΧΑΡΗΣ ΝΤΟΥΡΟΥΝΤΟΥΔΑΚΗΣ βρήκε τυχαία τον Ανδρέα Κομπολίτη. «Ακουγα λαούτα. Πήγα πιο κοντά και είδα ένα κοπέλι να παίζει μουσική σε ένα σκαλοπάτι. Εβγαλα το δικό μου και γνωριστήκαμε» λέει ο Χάρης

Ο ΣΑΝ ΝΤΙΑΝ, με καταγωγή από τη Σερβία, βρίσκεται στην Ελλάδα από το 2008. «Σε αυτήν τη συναυλία οι μουσικοί του δρόμου δίνουν την ψυχική μας για τους αστέγους» σημειώνει

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ της συναυλίας οι πλανόδιοι μουσικοί ένωσαν το ταλέντο τους για να συγκεντρωθούν τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης, με στόχο να διανεμηθούν σε αστέγους. Ο Γιώργος Παπαδόπουλος (πάνω) παίζει μουσική στον δρόμο από το 2008. Γι' αυτόν η μουσική στον δρόμο σημαίνει ελευθερία. Τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης των αστέγων περιγράφει ο Γιάννης Παντελαΐος (δεξιά), που έζησε και αυτός στον δρόμο

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ:

Ο δρόμος έχει ελευθερία και πολλές προκλήσεις...

ΟΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ μουσικοί βρίσκονται καθημερινά στις γωνιές της πόλης και προσπαθούν με την τέχνη τους να τραβήξουν την προσοχή των περαστικών. «Το σημαντικότερο για μένα είναι η ελευθερία που έχουμε. Αυτό είναι το συναίσθημα όταν παίζουμε μουσική στον δρόμο», εξηγεί ο Σαν Ντίαν που βρίσκεται στην Ελλάδα από το 2008.

«Αλλάζουμε συνέχεια σημείο, δεν βρισκόμαστε κάπου σταθερά. Υπάρχει ελευθερία στις επιλογές, στο στυλ, στα πάντα. Θέλουμε να πετυχαίνουμε τους ανθρώπους στην καλύτερη στιγμή», αναφέρει ο Δημήτρης Κωσταγιόλας, που παίζει μουσική εδώ και τρία χρόνια μόνος του και με την μπάντα του τον τελευταίο χρόνο.

Ο ίδιος θυμάται την πρώτη φορά που τραγούδησε στον δρόμο. «Είχα βγει για μία ώρα. Θεωρούσα ότι θα κέρδιζα αμέσως την προσοχή των περαστικών, όμως ήταν πιο δύσκολο απ' όσο περίμενα», σημειώνει.

Σύμφωνα με τον Δημήτρη, για να πετύχει ένας πλανόδιος μουσικός πρέπει να είναι διαδραστικός με το κοινό. «Πλέον, τα έχουμε καταφέρει. Το απολαμβάνουμε», προσθέτει.

Τα παράνομά τους

Το παράνομο των περισσότερων μουσικών είναι η απαγόρευση να τραγουδούν στην Ερμού, ενώ δεν λείπουν και αυτοί που αντιμετωπίζουν διώξεις. «Παλιά ήταν πιο εύκολο. Όμως, πλέον, δεχόμαστε κυνηγητό», εξηγούν. Οι περισσότεροι επιλέγουν το κέντρο της Αθήνας, και ιδιαίτερα τη Διονυσίου Αρεοπαγίτου και τον πεζόδρομο κοντά στο σταθμό στο Μοναστηράκι.

«Είναι σημεία με πολλούς περαστικούς. Οι περισσότεροι βρίσκονται εκεί για βόλτα ή για καφέ, οπότε υπάρχει ένα χαρούμενο κλίμα. Βοηθάει πολύ», προσθέτουν.

Ο Χάρης Ντουρουντουδάκης και ο Ανδρέας Κομπολίτης εκφράζουν παράπονο για την εικόνα που έχει η κοινωνία για τους πλανόδιους μουσικούς.

«Υπάρχει μια εντύπωση ότι αυτό που κάνουμε είναι υποδεέστερο. Όχι τόσο στην Αθήνα, όσο στην επαρχία. Μόνο εάν βρίσκεσαι σε κάποιο γραφείο, θεωρούν ότι είσαι εργαζόμενος. Δεν ισχύει το ίδιο αν παίζεις μουσική στον δρόμο. Μα αυτή είναι η τέχνη μας. Ο δρόμος έχει πολλές προκλήσεις. Δεν μπορείς ποτέ να είσαι τυποποιημένος», εξηγούν.